

Leo Trotskij: Om den tyska revolutionen

(Tal till metallarbetare i Moskva. Ur *Pravda*, 21 oktober 1923.)

Att tala om den internationella situationen vid denna tidpunkt är ett mycket stort ansvar, ty vi genomlever veckor och månader som bara äger rum en gång var tusende år i mänsklighetens historia.

För fem år sedan och nu

Den tyska revolutionens seger för fem år sedan har inte uppfyllt den tyska arbetarklassens förhoppningar på den. Socialdemokraterna som ledde den delade först makten med borgarklassen och överlämnade därefter hela makten till den. Tyskland står nu inför valet mellan totalt sammanbrott eller en social revolution.

Vilka är förutsättningarna för att kunna genomföra en revolution? Det avgörande är att landets ekonomiska, tekniska och klassutveckling har mognat tillräckligt mycket. Det är helt klart att de två första villkoren är uppfyllda. Även med hänsyn till det tredje ligger Tyskland bra till. Där finns en stor arbetarklass som uppgår till femton miljoner av en befolkning på totalt sextio miljoner, en arbetarklass som alltmer har befriat sig från de socialpacifistiska ledarna och anslutit sig till kommunistpartiet. Den naturliga frågan är: detta parti är ungt, kommer det att vara tillräckligt starkt och beslutsamt för att genomföra en revolution, och veta hur man ska göra det?

Gynnsamma omständigheter

Omständigheterna är faktiskt i allra högsta grad gynnsamma. Den tyska arbetarklassen är redo för strid, och i dess ledning står ett parti som är redo att kämpa och segra. Arbetarklassen väntar förväntansfullt. Den inser att det inte handlar om delstrider utan en avgörande strid på liv och död.

Den senaste tiden har vi sett hur det tyska kommunistpartiet har vuxit i styrka från månad till månad, och dragit till sig massor av partilösa arbetare och till och med grupper som fortfarande står under inflytande från socialdemokratin.

Hur är det nuvarande läget i Tyskland? Idag finns två krafter i Tyskland. Å ena sidan de revolutionära massorna, och å den andra fascisterna. Mellan dem befinner sig en formlös massa av småägare, och delvis också den vacklande socialdemokratiska massan – men denna mellanliggande massa sköljs lite i taget bort av den revolutionära vågen.

Vilka är utsikterna under de kommande striderna?

De krafter som står mot varandra

Den tyska borgarklassens styrkor är – Reichswehr, totalt 100.000 man, polisen, 135.000 man och de fascistiska bataljonerna, välorganiserade och med utmärkta ledare. Men de sistnämnda består till stor del av arbetarelement, som i det avgörande ögonblicket inte kommer att ge borgarklassen något särskilt starkt stöd.

På revolutionens sida står de talrika röda legionerna. Vi känner inte till deras antal, men vi vet att de tyska arbetarna har tillräckligt stora styrkor för att krossa sina fiender.

Överallt går händelseutvecklingen snabbare för varje dag och timme som går. Händelserna utvecklar sig som förväntat och massorna har alla möjligheter att förstå vad som händer. Vi närmar oss en

period av öppen strid.

När nu allt är så gynnsamt, skulle man tro att makten i Tyskland inom en nära framtid måste övergå i arbetarklassens händer. Men frågan avgörs inte så lätt.

Intervention från de allierade

Tysklands grannar utgörs av Frankrike, Belgien, Polen, Tjeckoslovakien och (från havet) England.

Om England hade haft styrkor till förfogande skulle hon säkert ha kastat in dem i kampen mot revolutionen. Men England är bara starkt till sjöss. På kontinenten har hon aldrig haft framgång med sina aktioner. Vi minns det ultimatum som Curzon nyligen ställde. Vi har kallat vår nya flygplansskvadron för ”Ultimatum”. (Kraftiga applåder.) Om revolutionen skulle äga rum på havet skulle England vara ett stort hot för oss (skratt), men revolutionen kommer att ske på torra land.

Låt oss nu övergå till Frankrike. Om hon skulle vara tokig nog att försöka ockupera hela det revolutionära Tyskland skulle det krävas minst 1,5-1,7 miljoner soldater – en omöjlig siffra. Den franska armén uppgår till 700.000 man. Om de skulle mobilisera ytterligare en miljon arbetare och bönder så skulle det få de mest förfärliga konsekvenser för det borgerliga Frankrike. Men jag tror inte att ens detta är helt omöjligt, ty i sin dödsstund finns det ingen galenskap som en borgarklass inte är förmögen till.

Varning till Polen

Inte heller Polen lär våga gå mot Tyskland. En gång i tiden stod Polen vid Moskvas portar, och Tyskland kan till och med hamna i en liknande ställning. Men precis som hos oss kommer arbetarna att veta hur de ska befria sig.

Frågan om Polen intresserar inte bara de tyska arbetarna utan också ni och jag, och vi måste närma oss den på ett ärligt sätt. En del otåliga kamrater säger att det redan är oundvikligt med krig mot Polen. Jag tror inte det. Tvärtom pekar mycket på att det till slut inte kommer att bli krig med Polen. Och varför skulle vi föra krig? Vi vill inte ha krig, och vi säger det utan att bry oss om vad det blir för reaktion utomlands. Vi måste och skall göra allt för att undvika krig.

Krig är en ekvation med många osäkra faktorer. Vad gäller segern i Tyskland behöver vi inte erbjuda Tyskland någon hjälp. En revolution som inte kan ta itu med sin egen borgarklass är en dålig revolution. Den tyska revolutionen behöver ingen fysisk hjälp.

Polen kan antingen bli en bro eller ett hinder mellan oss och Tyskland. Vi är i behov av direkta transportmöjligheter till Tyskland. Om Polen fungerar som en bro så kommer vi att betala för det med kontanter. Om Polen vill bli ett hinder så kommer hon att upptäcka att hon har hamnat i spagat.